

Perfecte misdaad

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Perfecte resten

Perfecte prooi

Perfecte dood

Perfecte stilte

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Perfekte misdaad

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5703 9

© 2019 Helen Fields

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam, Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Perfect Crime*

Oorspronkelijke uitgever Avon, HarperCollins Publishers

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Roy Bishop / Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn moeder, Christine May Fields

Leidend door het goede voorbeeld te geven,
inspirerend door hard te werken,
liefde schenkend met gebaren,
zelfs als de woorden er soms moeilijk uit kwamen.

1

20 februari

Waarschijnlijk zou er na de val niet veel bruikbaar van zijn lichaam over zijn, maar in een laatste daad van optimisme besloot Stephen Berry toch zijn donorcodicil onder zijn telefoon, sleutels en portefeuille langs de kant van de weg te laten liggen. De klap, zelfs op water, zou verwoestende gevolgen hebben. Hij zou worden geplet, waarschijnlijk een zware hersenbeschadiging oplopen, en als de kracht waarmee zijn lichaam tegen het water sloeg hem niet fataal werd, zou hij binnen een paar seconden overlijden door de kou.

Hij had het grondig voorbereid. Bij zijn sprong van de Queensferry Crossing in de rivier de Forth zou de klap alle lucht uit zijn lichaam persen, de plotselinge kou zou hem naar adem doen snakken en voor hij weer bovenkwam zou hij zijn longen vol water hebben gezogen. Niets om bang voor te zijn, hield hij zichzelf voor. Angst voelde je alleen maar van tevoren. Als het moment zelf aanbrak zouden zijn hersenen een enorme dosis opiaten aanmaken. En mocht hij de val overleven dan zou hij zich er niets van herinneren.

Het zou een dramatisch graf worden. Miljoenen tonnen water raasden onder hem door en daagden hem uit om zich bij hen te voegen. Hij had maar een paar minuten de tijd om het te doen en eigenlijk had hij al met klimmen moeten beginnen. Hij had speciale

handschoenen en schoenen gekocht om tegen de zelfmoordbarrière op te klimmen, dus er was geen enkele reden voor besluiteloosheid.

Toen hij de taxi belde was hij vast van plan door te zetten. De arme chauffeur had er net een dienst van acht uur op zitten en was op weg naar huis. Stephen vond het vreselijk om het kartelmes tegen zijn eigen halsader te zetten en te dreigen zich de keel door te snijden om de chauffeur op de brug tot stoppen te dwingen – streng verboden voor voetgangers – maar hij had op dat moment niets beters kunnen bedenken. Hij had de taxichauffeur in ieder geval niet bedreigd en had wel tien keer sorry gezegd voordat de man stopte, maar zijn excuses wogen natuurlijk niet op tegen de schok een blikkerend mes in de binnenspiegel te zien.

Hij klom met gemak langs de verticale spijlen omhoog en pakte toen de scherpe metalen randen vast die moesten voorkomen dat iemand eroverheen klom. Het deed wel een beetje pijn, maar hij had een goede conditie. Fysiek was hij er beter aan toe dan geestelijk, zoveel was duidelijk. Dankzij dagelijks een uur fitnessen had hij een afgetraind lijf. En twee keer per week hardlopen had zijn uithoudingsvermogen een boost gegeven. Als je naar hem keek, zou je nooit kunnen vermoeden dat hij manisch-depressief was. Dat zou allemaal naar buiten komen tijdens het onderzoek naar zijn dood. Zijn lange flirt met medicijnen die dienden om zijn stemmingswisselingen te temperen. De perioden waarin hij tegen het advies van de artsen in geen medicatie nam. De pogingen om in therapie te gaan die hem een nog zwakker en sneuer gevoel gaven dan zijn ziekte al deed. Relaties die niet bestand waren tegen de stormen van zijn onbesuisde aard. Banen die hij niet lang hield omdat hij het op sommige dagen gewoon niet kon opbrengen om uit zijn bed te komen.

De lijkschouwer zou ervan uitgaan dat hij in een neerwaartse spiraal zat. Iedereen zou zijn spijt erover uitspreken dat er geen betere medicatie beschikbaar was of dat hij zich niet in staat had ge-

voelde om hulp te vragen aan een vriend. In een klein berichtje in het plaatselijke dagblad zou voor de zoveelste keer worden herhaald dat de gemeenschap hem onvoldoende had opgevangen. Hoewel hij ervoor gekozen had om geen afscheidsbriefje achter te laten waarin hij uitlegde waarom hij zelfmoord had gepleegd, had hij er heel even spijt van dat hij het niet had gedaan, om korte metten te maken met die belachelijke misvatting. Alle zorg van de wereld had nooit kunnen voorkomen dat hij vandaag dit punt had bereikt. Al vanaf zijn vijftiende voelde hij zijn voortijdige dood als een ketting om zijn middel aan hem trekken. De daaropvolgende zestien jaar had hij ertegen gevochten, maar vandaag was hij het naschrift in zijn eigen verhaal geworden.

De vriendin voor wie hij zijn stoornis zorgvuldig had proberen te verbergen had uiteindelijk doorgekregen dat hij een loser was die haar als ze bij hem bleef de rest van haar leven mee zou trekken in een neerwaartse spiraal. Er waren ellenlange het-licht-aan-mij-niet-aan-jou-gesprekken aan voorafgegaan, gevolgd door een oneindig lange spullen-bij-elkaar-pak-periode. Het ging niet zoals in de films waarin een van beiden een lange monoloog hield, de deur dichtsloeg en voor altijd verdween.

Rosa en hij hadden een jaar samengewoond en het was verbaazingwekkend hoe complex de structuur van met elkaar verstrengelde levens in twaalf maanden tijd kon worden. Van potten en pannen, foto's, prulletjes, boeken tot verlengsnoeren aan toe, godbetert. Ze hadden geruzied over wie het verlengsnoer naast het bed had gekocht. Belachelijk genoeg ging het er niet eens om wie het had betaald maar om de boel eerlijk te verdelen, en probeerden ze zich te herinneren wie het had gekocht, omdat zij zich naderhand niet opeens wilde realiseren dat ze iets had meegenomen waar ze geen recht op had. Kutwif. Zelfs op het bittere eind had ze niet het fatsoen gehad zich egoïstisch en onbillijk op te stellen om hem zo een gevoel van opluchting te gunnen dat hij van haar was verlost. Ze was gewoon een goed mens. Hoe ongelooflijk irritant was dat?

Ze was zo'n goed mens dat de fout zoals altijd bij hem lag. Het lag aan zijn stemmingen, zijn behoeften, zijn kapotte, gebroken geest.

Een voorbijrijdende auto toeterde langdurig en iemand schreeuwde iets uit het raam. De wind verzwolg de woorden, wat hem genoeg deed. Er waren momenten waarop de rest van de mensheid moest oprotten en daartoe behoorden de zestig seconden die voorafgingen aan het plegen van zelfmoord. Hij zette weer een stap verder omhoog en op dat moment kwam de herinnering glashelder terug: hij had dat verlengsnoer voor Rosa gekocht toen hij haar een nieuwe haardroger cadeau had gedaan. Het snoer van de haardroger was overduidelijk te kort om tot de kaptafel te reiken, dus had hij dat verlengsnoer als functioneel extra item toegevoegd aan de lijst kerstcadeaus.

'Hè, verdomme,' mompelde hij. Het snoer zat nog in het stopcontact. Een stompzinnig overblijfsel van een goede periode waarin hij had laten zien dat hij ook zorgzaam en attent kon zijn, en vier maanden achter elkaar de valkuilen van zijn eigen geest had weten te vermijden. Wat een zegen. Heel even overwoog hij Rosa te bellen om haar te vertellen hoe het ook alweer zat met dat verlengsnoer. Ze kon het alsnog meenemen als de flat werd ontruimd. Maar dan moest hij uitleggen waar hij nu was en wat hij aan het doen was, en dan zou ze het hem misschien uit het hoofd praten. Rosa was de enige die dat kon. Te laat, dacht hij. Per slot van rekening was het maar een verlengsnoer. Zijn sluwe brein had uitgerekend dit moment gekozen om dat verlengsnoer in een reddingsboei te veranderen.

Andere auto's toeterden toen hij de laatste stap zette en over de reling klom. Hij ging staan, licht heen en weer zwaaiend in de harde wind. Auto's stopten en vormden een officieuze barrière. Portieren sloegen dicht. Stephen draaide zich langzaam om. Enkele meters van hem vandaan had zich een kring van mensen verzameld. Hij wist niet zeker of ze afstand hielden omdat ze dachten dat hij een van hen zou vastgrijpen en met zich mee zou sleuren of

omdat ze bang waren dat hij anders eerder zou springen.

Uiteindelijk wrong een man zich tussen twee toeschouwers door en kwam met zijn handen in zijn zakken, bijna nonchalant zou je kunnen zeggen, op hem af slenteren en ging recht onder hem staan.

‘Vind je het oké als ik hier ga staan en met je praat?’ vroeg hij.

‘Heeft weinig zin,’ mompelde Stephen. ‘Ik heb liever dat je een stap achteruit doet.’

‘Waarom?’ vroeg de man.

‘Ik ga springen en ik wil niet dat je je verantwoordelijk voelt. Niemand hoeft hierbij betrokken te worden.’

‘Dat is heel attent van je... eh...’ De man maakte zijn zin niet af. ‘Nu hoor jij eigenlijk je naam te zeggen,’ maakte hij de zin af toen het stil bleef.

‘O, sorry,’ mompelde Stephen, die zich opeens dom en lomp voelde. ‘Stephen.’

Hij begreep niet van zichzelf waarom hij op zo’n cruciaal moment in zijn leven de behoefte voelde om beleefd en sociaal te doen. Daar waren natuurlijk jaren van conditionering aan voorafgegaan, vermoedde hij.

‘Cool. Aangenaam kennis met je te maken, Stephen. Ik heet Rune Maclure.’ Van over het water was de echo van sirenes te horen. ‘Dat zal de politie wel zijn. Wil je met ze praten of zal ik vragen of zij ook afstand willen houden?’

‘Hou ze weg,’ zei Stephen, terwijl hij diep ademhaalde en zich op de rivier onder hem concentreerde. Het patroon van het water maakte hem draaiërig, of misschien kwam het door de adrenaline. Hoe dan ook, hij was er niet zeker van of hij nog veel langer rechtop kon blijven staan.

‘Wankel je?’ vroeg Maclure.

Hij gaf geen antwoord.

‘Ontspan je ene been maar, zodat je weer in balans komt. Zijn dit jouw spullen?’

‘Ja,’ prevelde Stephen.

Maclure bukte zich om ze op te pakken. Hij stak de sleutels en de telefoon in zijn zak, sloeg de portefeuille open en las het donor-codicil.

‘Zo hé, dus je wilt je organen doneren? Geweldig. Dat doen veel te weinig mensen. Niet te geloven dat je nog aan andere mensen denkt, nu je je zo rot voelt. Ik ben onder de indruk.’

Stephen staaarde hem aan. Die truc om zijn ene been te ontspannen had gewerkt. Hij voelde zich weer stabiel.

‘Waarschijnlijk heeft het geen enkel nut. Misschien vinden ze mijn lichaam niet eens terug.’

‘Dat zou jammer zijn. Je ziet eruit alsof je een goede conditie hebt. Veel mensen zouden baat kunnen hebben bij je organen. Het is echt ongelooflijk wat ze tegenwoordig allemaal kunnen transplanteren. Wat ik vooral onvoorstelbaar vind is de vraag of je je ogen ook wilt doneren. Hoe gek zou dat zijn, als je na de operatie wakker wordt en jezelf in de spiegel ziet door de ogen van iemand anders? Echt waanzinnig.’

Door de aanzwellende menigte kwamen vier agenten aanlopen, fluisterend in hun portofoon en mensen manend weg te gaan van wat ze nu ongetwijfeld al ‘de plaats delict’ noemden, vermoedde Stephen. Dat vond hij vreselijk. Ophef veroorzaken. De oorzaak van ophef zijn. Het enige wat hij ooit had gewild was anoniem opgaan in de menigte.

‘Maak je geen zorgen. Ik handel het wel met ze af,’ zei Maclure. Hij stak zijn handen omhoog in een bezwerend gebaar dat zei: rustig maar, ik heb de zaak onder controle. Hij liep even weg om met de dichtstbijzijnde agente te praten en schudde haar de hand.

Stephen keek hem na en vroeg zich af waarom Maclure zo relaxed was. Hijzelf zou in alle staten zijn als iemand op het punt stond om vlak voor zijn neus zelfmoord te plegen. Maclures schouder waren niet gebogen en hij sprak zo rustig en zacht dat het bijna niet te horen was. Uit niets bleek dat hij te maken had met een crisissituatie, dat er haast was geboden. De man was heel zeker niet

manisch-depressief, dacht Stephen. Hijzelf was nooit zo ontspannen of zelfverzekerd geweest, nog geen seconde in zijn hele rottige leven.

‘Ze gaan ons wat ruimte geven als jij me een groot plezier wilt doen en je benen aan deze kant van het hek wilt zetten. Je hoeft niet naar beneden te klimmen, je hebt alle recht om te doen wat je wilt. Je mag daar blijven staan wat mij betreft, maar ik wil wel graag weten wat ik met je spullen moet doen. Heb je nog een minuutje?’

Stephen wreef in zijn ogen. Nog een minuutje? Hij was naar deze brug gekomen om een eind te maken aan de pijn, niet om die nog langer te laten voortduren.

‘Er zal toch wel iemand zijn aan wie je wilt laten weten wat er met je gebeurd is. Heb je een briefje achtergelaten zodat ze begrijpen hoe je je voelde? Als je dat hebt gedaan, is dat natuurlijk geweldig. Je kunt me je adres geven en dan zorg ik ervoor dat ze het briefje krijgen. Zo niet, geef me dan een naam en een telefoonnummer. Dan kan ik zeggen dat je vrede had met je besluit, dat je erover hebt nagedacht en dat je niet bang was. Dat maakt het makkelijker voor degenen die je achterlaat.’

‘Waarom denk je dat ik niet bang ben?’ flapte Stephen eruit. Het onzinnige van die suggestie kwam harder bij hem binnen dan hij voor zichzelf wilde toegeven.

Zelfmoord was niet makkelijk. Het was niet iets wat je in een opwelling deed. Natuurlijk was hij bang.

‘O sorry, maar je maakt zo’n... man... ik vind het een vreselijke gedachte dat je daar staat en bang bent. Luister, ik kan de politie misschien nog een minuutje tegenhouden, maar ik wil echt graag weten wat er met je aan de hand is. Als je nou één stap terug over dat hek wilt zetten tot we gepraat hebben. Doe het voor mij, als je het niet voor jezelf wilt doen. Je lijkt me een geweldig mens. Want wie laat er nou een donorcodicil achter als hij van plan is om zichzelf van het leven te beroven?’

Stephen dacht na. Hij kon kiezen tussen springen en een stap

terug doen om te praten. En misschien zou Rosa nog een paar laatste woorden willen horen. Ze waren nog maar zo kort uit elkaar en het was allemaal nog zo vers, dat ze zichzelf ongetwijfeld de schuld zou geven. Hij kon haar dan in ieder geval geruststellen dat hij dit sowieso gedaan zou hebben, ongeacht of hun relatie op de klippen was gelopen. De gedachte dat zij het zichzelf haar leven lang kwalijk zou blijven nemen, vond hij onverdraaglijk. Hij mocht dan vanbinnen ernstig in de war zijn, maar hij was niet wreed.

Maclure had zijn handen weer in zijn zakken gestoken en stond er bijna onverschillig bij, kalmpjes, alsof hij bij een bushalte stond te wachten.

Stephen zette een been terug over de bovenste reling, tot grote vreugde van de menigte, die begon te juichen. Zelfmoord was tegenwoordig blijkbaar een kijksport. Wie zou het zeggen?

‘Goed zo,’ zei Maclure met een vaag wuifgebaar naar de politie. ‘Rook je?’

‘Nee,’ zei Stephen.

‘Ik ook niet. Het zal wel een standaardvraag zijn, denk je niet? Om iemand in jouw situatie een sigaret aan te bieden.’

‘Dat zal wel, ja,’ antwoordde Stephen.

Het was eigenlijk te krankzinnig voor woorden om op de zelfmoordbarrière van een brug zo’n onnozel gesprek te voeren.

‘Zeg, kun je me nou vertellen waarom je dit doet? Dat is iets wat de nabestaanden vast graag willen weten. Niet dat je echt een reden moet hebben. Dat snap ik. Soms is het gewoon een gevoel dat je hebt.’

Stephen dacht daarover na. De waarheid lag ergens in het midden. Een poos geleden had hij de wil verloren om van dag tot dag voort te leven, en op de langere termijn had hij er geen enkel vertrouwen in dat zijn bipolaire stoornis ooit effectief behandeld zou kunnen worden. Hij keek de man aan die hem al die vragen stelde. Knappe vent, atletisch gebouwd, zwart, slank, met een zorgvuldig getrimde stoppelbaard om zijn vierkante kin te accentueren. Het

soort mens dat je zowel haatte als wilde zijn, in één persoon verenigd.

‘Ik ben bipolair,’ zei hij ten slotte.

Maclure knikte. ‘Dat is pittig. Op goeie dagen word je beroerd van de medicijnen, dus neem je ze niet langer, en vervolgens worden die goeie dagen sowieso slechte dagen. Wat ik het zo een beetje goed samen?’

‘Ongeveer, ja,’ zei Stephen.

Maar de waarheid was dat het precies klopte, en tot zijn eigen ergenis had hij het nooit zo kernachtig kunnen verwoorden, ook al was hij degene die het dag in, dag uit doormaakte.

‘Maar je leeft nog. Het lukt je. Je hebt een mobiele telefoon, wat betekent dat je contact hebt met andere mensen. Dat is om te beginnen al geweldig. Deze portemonnee is behoorlijk dik, wat betekent dat je een normaal leven leidt – creditcards, rekeningen, rijbewijs vermoed ik, een bankpasje. Je hoeft niet op straat te leven. Dat vind ik bewonderenswaardig als ik bedenk wat je allemaal moet doormaken. Veel mensen in jouw situatie kunnen totaal niet functioneren binnen de acceptabele sociale grenzen. Je mag trots zijn op jezelf.’

Dat bood een geheel nieuw perspectief op zijn leven. Trots. Niet een woord waarmee veel mensen hem zouden associëren. Rune Maclure had een goeie babbel.

‘Ik wil dat je tegen Rosa zegt dat dit niet haar schuld is,’ zei Stephen.

Het werd nu echt tijd om het te doen en hij begon het koud te krijgen.

‘Rosa – vriendin, denk ik zo. Ik moet wel een achternaam weten als ik haar wil opsporen.’

‘Haar contactgegevens staan in mijn telefoon. De code is 1066. En zeg maar dat het verlengsnoer van haar is. Ze snapt wel wat ik bedoel. Ik herinnerde het me daarnet.’

‘Dus jullie zijn uit elkaar?’ vroeg Maclure.

‘Ze kon er niet meer tegen,’ mompelde Stephen.

‘Sorry, ik versta je niet goed vanwege de harde wind. Ik kom iets dichterbij, oké? Maar ik hou m’n handen in mijn zakken.’

Maclure ging recht onder Stephen staan, die zich wat verder naar hem toe draaide zodat de ander hem beter verstond.

‘Ik zei dat ze er niet meer tegen kon,’ riep hij. ‘Ze heeft haar best gedaan. Ik ben niet boos op haar. Het is heel belangrijk dat ze dat weet.’

‘Oké, maar het klinkt alsof jullie het nog niet helemaal uitgepraat hebben. Ik denk dat ze het fijn zou vinden als je het zelf tegen haar zegt. Wat denk je?’ Hij haalde Stephens telefoon uit zijn zak.

‘Spring nou maar! Ik ben al te laat voor mijn dienst!’ riep iemand vanuit de menigte.

‘Niet naar luisteren,’ zei Maclure snel, en hij stak zijn hand omhoog naar Stephen, die zijn wenkbrauwen fronste en zijn hoofd schudde.

‘Ik maak het iedereen alleen maar lastig,’ mompelde hij, terwijl hij zijn been weer over de barrière sloeg zodat hij nu helemaal aan de waterkant stond.

‘Moet je horen, er zit er altijd eentje tussen. Een zieke klootzak die een bloedbad wil zien. Niet op letten. We gaan Rosa bellen. Ze zal je stem willen horen. Diep in je hart weet je dat dat de reden is waarom je wilde dat ik met haar zou praten. Ik klim nu naar boven zodat ik je de telefoon kan aangeven.’

‘Je draagt geen handschoenen,’ zei Stephen zwakjes; de pijn in zijn eigen lichaam werd hem bijna te veel. Het kostte hem enorm veel energie om rechtop te blijven staan. ‘Je haalt je handen open aan...’

Maclure begon al te klimmen. Stephen overwoog even hem tegen te houden door met springen te dreigen, maar hij wilde Rosa’s stem echt heel graag voor de laatste keer horen. Terwijl Maclure naar boven klom, bestudeerde Stephen de zee van gezichten achter het afzetlint dat de politie daar haastig had aangebracht. Een

man stond hem met glinsterende ogen en de handen in de zakken grijnzend aan te kijken. Een vrouw ging tekeer tegen een politie-agent. Een oude dame stond met tranen in haar ogen toe te kijken, en hoewel hij het niet voor mogelijk had gehouden, haatte Stephen zichzelf nog meer omdat hij zoveel ellende veroorzaakte.

De grijnzende man begon te lachen, zo luid dat Stephen het onmogelijk kon negeren. Het geluid klonk afschuwelijk, als krassen over een schoolbord. Hij drukte zijn handen tegen zijn oren, verloor zijn evenwicht en viel voorover, waarbij de neus van zijn ene schoen klem kwam te zitten tussen twee metalen spijlen.

Hij graaide om zich heen naar de spijlen, klapte eerst met zijn knie tegen het metaal en daarna met zijn heup, en gleed nog verder omlaag op zijn buik, met zijn hoofd omlaag, in de richting van het water. De lachende man begon nog harder te lachen. Ondanks de wind, het geraas van het snelstromende water en het gegil van de menigte hoorde hij alleen die kakelende lach.

Hij greep het hek met beide handen vast, vechtend tegen de impuls om zichzelf weer omhoog te trekken en tegen de stem in zijn hoofd die hem zei dat hij moest loslaten. Binnen een paar seconden zou het voorbij zijn. Hij hoefde niet voor de allerlaatste keer met Rosa te praten. Dat zou alleen maar meer problemen veroorzaken dan oplossen. Hij zou een luchtstroom voelen tijdens het vallen, misschien een vrije-valgevoel ervaren, en daarna misschien heel even de kou voelen of de klap waarmee hij op het water terecht kwam, maar niet lang genoeg om het te beseffen of de pijn te voelen.

Stephen liet een hand los en sloot zijn ogen.

‘Hij laat los!’ schreeuwde een vrouw.

Er klonk gegil, het geluid van rennende voetstappen op het betonnen wegdek en een opgewonden kreet. Het was de man met de glinsterende ogen, dacht Stephen. Die was hier om hem te zien sterven. Misschien was hij de Dood. Hij was nooit religieus of bijgelovig geweest, maar misschien zag hij in dit laatste ogenblik de

wereld zonder oogkleppen. Al die horrorfilms, waargebeurde verhalen en sprookjes waren echt.

Een hand omklemde de enkel boven zijn nog vastzittende voet.

‘Ik heb je,’ zei Maclure. ‘Zeg iets tegen me, Stephen. Dit is niet het moment om keuzes te maken.’

‘De Dood is hier,’ zei Stephen. Hij wist met moeite zijn hoofd om te draaien en keek omhoog in Maclures kalme bruine ogen.

‘Als hij er is, dan is hij niet voor jou gekomen. Niet vandaag. Kom, pak die spijl vast en gebruik je buikspieren om jezelf tot halverwege omhoog te trekken. Ik moet je bij je riem kunnen vastpakken.’

‘Ik weet het niet,’ zei Stephen.

‘Oké, maar ik sta nu aan jouw kant van de barrière. Als jij je voet nu wegtrekt, neem je mij met je mee.’ Maclure glimlachte vriendelijk.

Het was geen dreigement en hij werd niet in de maling genomen. Stephen besepte dat het waar was.

Toen Maclure zijn greep verstevigde om nu ook de stof van Stephens spijkerbroek vast te pakken, viel er een telefoon uit zijn zak die in de ijskoude stroom onder hen verdween, alsof hij nooit had bestaan.

‘Shit, sorry. Ik wilde je de kans geven om met Rosa te praten. Ik zal een nieuwe voor je kopen als je naar boven klimt. Wat denk je daarvan?’

Stephen keek zijn telefoon na, die onder het wateroppervlak was verdwenen. Zo wilde hij niet gaan. Simpelweg ophouden te bestaan, weggevaagd uit de wereld zonder een spoor achter te laten, alsof zijn hele leven zinloos was geweest. Hij spande zijn middenrif aan en begreep opeens waarom al die sit-ups geen tijdverspilling waren geweest, en pakte de onderste spijl vast. Hij zag nu pas voor het eerst wat de klim omhoog langs de zelfmoordbarrière met de handen van zijn redder had gedaan. Het bloed drupte uit de sneeën in zijn handpalmen en de loshangende huid bewoog zachtjes in de wind toen hij zich vooroverboog om Stephen bij zijn broekriem te pakken.

‘Het was niet mijn bedoeling dat je jezelf zou verwonden,’ zei Stephen. ‘Dank je wel.’

Hij wist zijn ene knie in een opening tussen de metalen steunen te wrikken en wist zich ver genoeg omhoog te trekken zodat Maclure hem bij zijn riem kon vastpakken.

‘Bedank me later maar,’ zei Maclure. ‘Nu gaan we je eerst weghalen bij al die toeschouwers en je een kop koffie geven.’

‘Waarom heb je het risico genomen?’ vroeg Stephen toen hij eindelijk op gelijke hoogte kwam met Maclure en hem recht kon aankijken.

‘We kampen allemaal met onze demonen,’ zei Maclure. ‘Zonder uitzondering. Iedereen die iets anders beweert is gewoon een betere leugenaar dan jij en ik. Mijn manier om ermee om te gaan is mijn best te doen om andere mensen te helpen. Dus het is eigenlijk louter egoïsme.’

Stephen sloeg zijn arm om Maclures nek en omhelsde hem stevig.

‘Ik heb mijn leven aan je te danken,’ zei hij.

En hij meende het, maar het enige waaraan hij kon denken waren de demonen waar Maclure het over had gehad en de man die hem vanuit de menigte nog steeds gadesloeg. Die lachte niet meer. Er lag zelfs geen zweem van een glimlach op zijn gezicht.

2

3 maart

Inspecteur Luc Callanach staarde naar de man in de versleten leunstoel en dacht aan al die mensen die beweerden dat ze degenen die hun het meeste leed hadden aangedaan toch hadden vergeven. Terroristen die lukraak bommen hadden laten afgaan en toch vergeving kregen van ouders wier kinderen hun zo wreed waren ontnomen. Treurende nabestaanden die geen kwaad spraken van dronken automobilisten die een dodelijk ongeluk hadden veroorzaakt. Callanach zou nooit van zijn leven zoveel ruimte in zijn hart kunnen maken dat hij tot zo'n gebaar in staat zou zijn.

De man keek naar hem op, deed zijn mond open alsof hij iets wilde zeggen, maar produceerde in plaats daarvan een spuugbel waar hij naar sloeg, waarna hij zijn hand weer in zijn schoot liet vallen. Bruce Jenson had alzheimer. Dat lot was eigenlijk te goed voor hem, dacht Callanach. Hij staarde door het raam naar het glooiende gazon van het verpleeghuis waar het daglicht langzaam verdween. Elke ziekte waardoor zo'n beest vergat wat hij had misdaan getuigde van een gigantische onrechtvaardigheid.

Callanach deed een stap naar voren, knielde voor hem neer en keek in de waterige blauwe ogen die konden zien, maar niets zagen.

'Heb jij mijn moeder verkracht?' vroeg hij. 'Of heb je alleen maar toegekeken terwijl je zakenpartner haar met geweld nam? Heb je